

ת"פ 51400/03/24 - סוליד יציקות בע"מ נגד המחלקה להנחיית, מוסמכי היועץ המשפטי לממשלה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עתפ"ב 51400-03-24 סוליד יציקות בע"מ נ' המחלקה להנחיית תובעים מוסמכי היועץ
המשפטי לממשלה

לפני	כבוד השופטת אפרת פינק
המעוררת	סוליד יציקות בע"מ ע"י ב"כ עוה"ד רוני רמר
נגד	
המשיבה	המחלקה להנחיית
החלטה	מוסמכי היועץ המשפטי לממשלה

לפניי בקשה לעיכוב ביצוע רכיב הקנס עד למתן החלטה בערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בכפר סבא (כבוד השופט אביב שרון) בתפ"ב 21-06-64314 מיום 25.2.24, במסגרתו הוטל על המבקשת קנס בסכום של 480,000 ₪, בגין שימוש אסור במקרקעין, ולחלופין, להורות על פריסת תשלומי הקנס.

מבוא

1. על המבקשת הוטל קנס מינהלי בסכום של 600,000 ₪, בגין שימוש אסור במקרקעין.
2. לאחר שביקשה להישפט, הוגש נגד המבקשת כתב אישום, המייחס לה עבירה של שימוש אסור במקרקעין מוגנים, לפי סעיפים 243(ד), 243(א)(3), 243(ו)(1), 243(ו)(4), 243(ו)(5) ו-253 לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה - 1965. המבקשת הורשעה, לפי הודאתה, ביום 24.4.23. לפי כתב האישום המתוקן, החל מיום 30.10.19, עשתה המבקשת שימוש במקרקעין הידועים כגוש 8897, חלקות 15 ו-17, המהווים קרקע חקלאית מוכרזת, שייעודם חקלאי או נוף כפרי פתוח, וחלה עליהם תכנית תמ"א/1/35, וזאת לצורך הפעלת מפעל לייצור אלמנטים מבטון בשטח של כ-6,000 מ"ר, ללא היתר.
3. בגזר הדין קבע בית המשפט מתחם קנס, הנע בין קנס המקור ובין סכום של 900,000 ₪, וזאת נוכח נסיבות כתב האישום. בין היתר נתן בית המשפט משקל לשיקולים הבאים: ביצוע העבירה במשך למעלה מ-3 שנים; היקף השטח וביצועה על קרקע חקלאית מוכרזת; ההפרש הניכר בין שווי המקרקעין בהם נעשה השימוש האסור ובין שוויים לו היה השימוש מותר; הרווח הכלכלי המשמעותי שנבע מהשימוש האסור, והפסקת השימוש האסור אך לאחר הגשת כתב האישום. עוד נקבע, כי בשל פינוי המקרקעין לפני מתן הכרעת הדין, יש להטיל על המבקשת קנס מופחת ב-20% מקנס המקור, תוך שנדחו טענות אחרות להקלה בגובה הקנס. מכאן, הוטל על המבקשת קנס כספי בסכום של 480,000 ₪, שישולם ב-12 תשלומים חודשיים, החל מיום 15.4.24.
4. בבקשה טען בא כוח המבקשת, כי סיכויי הערעור טובים, שכן בית המשפט לא נתן משקל למספר נסיבות חריגות המצדיקות הפחתה מקנס המקור, ובהן: הפליה אל מול בעלי המקרקעין נגדם לא הוגש

כתב אישום או הוגש כתב אישום מבלי לנקוט הליך מינהלי; ניהול הליכים כפולים; והסתמכות בתום לב על תכנית שקודמה. כן טען, כי המבקשת הפסיקה את השימוש במקרקעין, ולא ייגרם למשיבה נזק מדחיית התשלום. לחלופין, עתר לפריסת תשלום מקלה נוכח מצבה הכלכלי של המבקשת.

5. בא כוח המשיבה טען, לעומת זאת, כי אין מקום לעכב את תשלום הקנס. לטענתו, המבקשת היא חברה ולא תאלץ לבצע מאסר בשל אי תשלום. עוד טען, כי המבקשת לא הוכיחה כי לא תוכל לעמוד בתשלומים, בהיעדר ביסוס מספק ביחס לקשיים תזרימיים נטענים. כן הוסיף, כי סיכויי הערעור נמוכים, וגם אם יתקבל, המבקשת צפויה לשלם קנס בהיקף של מאות אלפי שקלים. מכל מקום, אין בטענות אלה כדי להוות שיקול לעניין פריסת הקנס. לטענתו, פריסה לתשלומים רבים תפגע בהרתעה, והיא מהווה למעשה שינוי של גזר הדין.

דין והכרעה

6. ככלל, ערכאת ערעור לא תורה על עיכוב תשלום קנס שהוטל בערכאה הדיונית, שכן אין בתשלום קנס כדי לגרום למערער נזק בלתי הפיך, גם אם הערעור יתקבל והקנס יופחת או יבוטל. מכאן נפסק, כי עיכוב ביצוע קנס יתאפשר רק במקרים נדירים שבנדירים (ע"פ 7688/23 **קוינגטון נ' מדינת ישראל** (28.12.23); ע"פ 9165/20 **פרץ נ' מדינת ישראל**, בפסקה 28 (24.6.21); ע"פ 3745/15 **אלבז נ' מדינת ישראל**, בפסקה 4 (22.05.2017); ע"פ 5957/12 **רבזידה נ' מדינת ישראל**, בפסקה 7 (27.5.13)).

7. במקרה הנדון, לא מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות את עיכוב ביצוע הקנס.

8. הערעור מופנה כלפי גזר הדין בלבד, וגם אם כלל טענותיה של המבקשת תתקבלנה, עדיין תידרש לשלם קנס משמעותי, והתשלומים שישולמו עד למועד זה יקוזזו מסכום הקנס שייקבע. המבקשת צפויה לשלם שלושה תשלומים בלבד עד למועד הדיון בערעור, שנקבע ליום 1.7.24, וגם אם יידחה במספר חודשים, לא צפויה המבקשת להשלים את תשלום הקנס עד לבירור הערעור. יתר על כן, אין מדובר בעונש בלתי הפיך, ואין חשש כי המשיבה לא תשיב הקנס, ככל שהערעור יתקבל (ע"פ 391/18 **בני פאוזי שומשום (2009) בע"מ נ' בני ג'ורג' שוקחה בע"מ**, בפסקה 26 (31.1.18)).

9. את עתירתה החלופית של המבקשת להורות על פריסת התשלום, יש להפנות לגורם המתאים, ואין מקומה להתברר בבקשה לעיכוב ביצוע.

10. לאור כל האמור, אין מקום להיעתר לבקשה לעיכוב ביצוע הקנס, והבקשה - נדחית.

ניתנה היום, ו' ניסן תשפ"ד, 14 אפריל 2024, בהעדר הצדדים.

